

MANDA MAIER

Poezii

La masa încărcată de bucate

Aștept rudenii și străini

Ca să le spun că-n inima ce bate

Stă lanțul și cununa grea de spini.

Și vom fi doi, întotdeauna doi!

MANDA MAIER
POEZII

Buftea, 2010

SONETE

SONETUL NR. 1

Când mâna ta în mâna-mi e-o pasăre cuminte
Şi râsul tău resfiră o candidă lumină.
Îmi molcomesc cu-ncetul simţirea mea fierbinte
Şi mă încearcă-o dulce, îmbătătoare vină.
Ştiu, crudă ţi-e splendoarea; răneşte şi domină!
Nectarul gurii tale, ispititor, mă minte.
Dar tu trăi-vei veşnic, metaforă divină.
Într-al iubirii mele cuplet fără cuvinte.
Căci pentru cel ce-ţi simte al ochilor amurg.
Ca valuri răscolite sunt timpii care curg.
'Naintea ta se pleacă gândirea lui, discret
Şi pe când frumuseţea-ţi, ca zâmbetul de soare.
Va fi pălit de-a lumii dulceaţă-nşelătoare
Vei mai trăi o vreme într-un uitat sonet.

13 ian. 1967

SONETUL NR. 2

Iubirea e o stranie părere
Ori poate e-un grăunte de nimic.
Căci tot trecutul doarme într-un plic
Şi l-a umbrit un calm la revedere.
Da, gândul meu e înnourat şi mic.
Dar voi să simt că am o nouă vrere.
Mă prăbuşesc în propria-mi durere
Şi din durere totuşi mă ridic.

Şi vreau ca peste nunta asta de regrete.
Uitarea să aştearnă amurguri violete.
Încerc să muşc din viaţă cu ciudă şi-ncordare
Şi totuşi tuturor a aş cere acum iertare.
Mă caut eu pe mine în fiinţa mea obscură
Şi vreau să fiu mai rece, mai calmă şi mai pură.
19 ian. 1967

SONETUL NR. 3

O, pentru ce în van să mă frământ
Căci timpul, depărtarea… sunt deşarte.
Nu eşti aici, dar eu cu tine sunt.
Pe oameni numai ura îi desparte!
Te chem mereu, cu dorul zbor departe…
Mă-nflăcărez de-al dragostei cuvânt
Şi viaţa toată-mi pare ca o carte.
Un vis frumos sau poate-un tainic cânt.
Nu caut şiruri de întrebări subtile
Te-nvălui cu gândirile-mi copile
Să pot, mi-aş pune inima-ntr-o floare
Ca s-o trimit la tine-n depărtare.
Mă poartă şi tu în gând, de mă iubeşti.
Şi nu uita, cu mine veşnic eşti!
21 ian. 1967

SONETUL NR. 4

Naintea ta mă simt ca un copil.
Când mă priveşti adânc, pătrunzător.
Mă odihnesc în zâmbetu-ţi fragil…
Plutesc în visul tău tulburător.
Să fie oare – un joc întâmplător?
Ah, gându-acesta cât mi-e de ostil…
Dar nu, iubirea noastră n-are nor.
E mai duioasă ca o zi de-april.
Hai, lasă-ţi în desfătătoare clipe
Neliniştitul suflet să se culce.
Să ţi-l mângâi cu-a gândului aripe.
Cu tinereţea-mi candidă şi dulce.
Şi veşnic glasul tău blajin şi calm
Să-mi pară sfânt ca versul unui psalm.

22 ian. 1967
SONETUL NR. 5
S-a înnorat, dar parcă-mi pasă?!
Ce-i dacă o să plouă?
Astă seară pe la nouă
Tot o şterg de-acasă.
Am să-mbrac rochiţa nouă
Ca să fiu frumoasă!
Ah, şi timpul greu se lasă
Abia e ceasul două.
Mama-i dusă prin ogradă!
Nu e nimeni să mă vadă
Cum privesc portretul tău:
Ai ochi mari… şi ce guriţă…
Tii, frumos mai eşti bădiţă!
Da' şi mândra-i, mândră, zău!
23 ian. 1967
SONETUL NR. 6
De ce-mi tot ieşi atâta-n cale
Şi mă întrebi de sunt mâhnită?
Pe valul tinereţii tale
Eu sunt o barcă rătăcită.
Privirea-ţi, noapte tăinuită.
Aprinde-n mine flăcări pale.
Dar viaţa-mi, pasăre rănită
A fost, nu ploaie de petale.
Spre tine cum să pot s-alerg?
Nu pot mâhnirea să mi-o şterg
Din suflet cu un gest cochet.
Zadarnic, dar, pe gânduri cazi
Căci pe al tinereţii drum azi
Eşti călător fără bilet.
24 ian. 1967
SONETUL NR. 7
Aşa cum eşti: trufaşă, gravă.
Nerăbdătoare şi acidă
Simţirea mi-ai făcut-o avidă
De-a amăgirilor otravă.

Ştiu cât îmi este de fluidă
Iluzia şi ce firavă
Şi parcă a clipelor zăbavă
Loveşte inima-mi timidă.
Păcat! Eşti spirit prea caustic
Ca să te-mbie timpul rustic
Cu şiruri de-ncântări deşarte.
Pe lângă visul meu ce moare
Tu treci mereu triumfătoare
Te simt şi aproape şi departe.
25 ian. 1967

SONETUL NR. 8

Pe ramul inimii-mi creştea.
Când vă-ntâlneam, o taină nouă
Şi-a gândurilor caldă rouă
Adesea-n gene îmi râdea.
Dar vă trecea prin minte vouă
Ce amar în mine clocotea?
Aş fi voit iubirea ta
S-o smulg cu mâinile amândouă.
Cât e de-atuncea, astăzi nu mai ştiu.
Ştiu doar atât: că tot te mai iubesc…
Aş vrea să-ţi scriu, dar poate că-i târziu.
În sufletu-mi mormânt de stele.
Speranţe nu mai înfloresc.
Simţirile-mi sunt veşnic grele.
26 ian. 1967

SONETUL NR. 9

Iubire, dulce stratagemă.
De ce-mi ţii inima în laţ?
Tu eşti o veşnică problemă
Care mă umple de nesaţ.
De-ncântătoarea ta dilemă
Învolburatul gând mi-agăţ.
Cu tinereţea sunt în temă.
Cu voioşia merg la braţ.
Aş vrea în părul dragei mele
Să pot s-anin un pumn de stele.

A zâmbetului dulce floare
Să i-o dezmierd cu o sărutare
Şi în privirile ei calde
Simţirea-mi blândă să se scalde.
26 ian. 1967

SONETUL NR. 10

A fost odată… cum a fost
Îţi mai aduci aminte?
Ce joc de gesturi şi cuvinte.
Ce nebunie fără rost!…
Da, dorul nostru mă mai minte.
Mă poartă pe un drum onest.
Dar nu, a fost doar când a fost:
O dragoste fierbinte.
Acum mi-e sufletul senin
Şi tu îmi pari ca un străin.
Aşa, ca orişice persoană.
Îmi place să te văd, te-ascult.
Atâta şi nimic mai mult.
Nu mă mai doare nicio rană.
27 ian. 1967

SONETUL NR. 11

Odată, un băiat mi-a întins sfios
Un gingaş bucheţel de viorele.
Privind apoi la mine şi la ele
Albaştrii ochi zâmbeau aşa duios!…
Era în mai. Din ramuri, păsărele
Ne împresurau cu vers melodios
Şi n-a spus nicio vorbă de prisos
El, Făt-Frumos al visurilor mele.
De-atunci e mult! Acuma întomnată
Privirea lui de ce ştiu care gând.
La cer, la flori, la mine nu mai cată.
Ridică fruntea, dragul meu! Pe rând.
De-a dragostei văpaie tulburată.
Albaştrii ochi am să-ţi sărut plângând.
10 mar. 1967

SONETUL NR. 12

Mă-mbăta natura cu cântec şi parfum.
Căci era în mai şi vântul împrăştia petale
Şi mi-a fost dat atuncea să te-ntâlnesc în cale.
Nu era-ntâia oară şi totuşi, nu ştiu cum.
O strângere de mână într-un şir de clipe goale.
Un zâmbet, o privire mi-au fost de ajuns.
Gândirea-mi fremătând pe-a ta o aşteaptă-n drum.
Din sufletu-mi făcut-ai copilul vrerii tale!
Nu simţi că în iubirea-ţi duioasă mă răsfrâng
Ca raza-ntr-o oglindă? Aş vrea să râd, să plâng…
De fug, e să mă cauţi şi iar să te găsesc.
Căci temeri drămuite şi fără vreun însemn
Tu le preschimbi cu o vorbă-n speranţă şi îndemn.
Mi-e zbuciumul un cântec şi-n cântec spun: Iubesc!
15 mar. 1967

SONETUL NR. 13

Ce rece şi dură apăsare.
Ceasornicul în suflet parcă-mi bate.
Prietene, ascultă, nu se poate
Să nu regreţi idila care moare!
Cuvinte de prin cărţi împrumutate
Adună-le într-o frază la-ntâmplare.
Spune-mi ceva! Ah, cum poţi să taci oare
Când clipele ni-s toate numărate?!
Urăsc această linişte duşmană
Ce aduce a înfiorare marmoreană.
Să-mi spun de acuma simplu, eu, nu noi!
Da! Peste o clipă ochii voi închide.
Nu vreau să văd cum pleci; O, dar nu râde!
Mi-e greu să cred că n-o să mai fim doi!
27 mar. 1967

SONETUL NR. 14

Făptura ta albă ce rază părea
Scăldată în apa de purpur-a zării!
O floare pierdută prin colbul uitării.
Şi iar regăsită de inima mea.
E-un imn tinereţii, surâsul ce-abia
Răzbate şi creşte din luciul visării.

Privirea-ţi candidă e raza-mpăcării
Ce cheamă şi alungă neliniştea-mi grea.
Gândirea-ţi aleargă pe căi de romanţă
Şi totuşi respiri mângâiere, speranţă…
Poveste duioasă creată de fire!
Ea însăşi uimită stă azi să te-admire.
Iar mie îmi pare că tot ce-ntâlnesc
Mă-ntreabă de tine, mă-ntreabă: iubesc?
16 apr. 1967

SONETUL NR. 15

A rămas pe masă cartea ce-ncepuseşi s-o citeşti
Şi parfumul mâinii tale tot mai stăruie pe file.
Numai florile din glastre, cu petalele fragile.
Au murit dorind, ca mine, să mai vii să le priveşti.
Te-am văzut plecând. De atunci s-au scurs zile după
Zile.
Dar îmi pare că-n odaie te-ai ascuns, că-mi urmăreşti
Fiecare tresărire, căci în gând îmi rătăceşti…
Mai aud ş-acum crâmpeie din cuvintele-ţi ostile.
Aş voi în câte-o clipă
Să alerg la tine-n pripă
Şi să-ţi cer plângând iertare
Asta n-ar fi lucru mare;
Dorul meu e încă viu.
Totuşi… dacă-i prea târziu?
22 apr. 1967

SONETUL NR. 16

„Ce ai astăzi, mă Ilie?!
Tot te-nvârţi şi n-afli locu.
Iar nişte copii cu jocu.
Stricară parte din vie!”
Zise mama. „Care-i focu?!”
Ea se face că nu ştie.
Dar simte că-s rob, Marie.
Dragostei, bat-o norocu!
Eu plecai gândind la tine:
Va pricepe c-o aştept?
Vine oare ori nu vine?

Şi-am rămas cu a mea jale.
„Biet nebun”, cătând la stele
Să-mi alin dorul din piept!
24 apr. 1967

SONETUL NR. 17

Ai luat din viaţă sensul cel mărunt
Nu te-ai uitat-napoi, nici înainte!
Şi-mpovărat de-aducerile aminte
Te-ntorci acum întocmai ca Peergynt.
În pieptul tău e-o flacără fierbinte.
Te chinuie mereu regretul crunt.
Astăzi, abia când părul ţi-e cărunt
Ai învăţat că tinereţea minte.
În strâmta încăpere a gândirii
Ţi-ai aşezat icoana fericirii.
Dar când voiai mai mult să te desfete
Icoana, ea a-ntors-o spre perete.
Învaţă azi bătrâne, spre împăcare:
Speranţa este singura cărare!
26 apr. 1967

SONETUL NR. 18

În trista-mi rătăcire plutesc ca-ntr-un abis
De lirica iubire mă doare, mă-nfioară…
O toamnă port în mine şi toamnă e afară.
Mă uit cum cade-o frunză şi simt cum moare un vis.
Mâhnirea îşi trece arcuşul pe-a inimii vioară
Şi râsul tău demonic speranţa mi-a ucis.
O, raiul fericirii nu-mi poate fi deschis.
Voi saluta regretul, prieten de odinioară.
Da, când priveşti spre mine cochetă şi distantă.
Când îmi întinzi în treacăt un vârf de mâna rece
Şi mângâi cu tăcerea, iar timpul trece, trece…
Deşi-mi tresari în simţuri lumina-ţi adorată
Şi gându-ncearcă încă-nainte să se plece.
Îmi spun: vai, ce aproape-i şi cât de depărtată…
7 mai 1967

SONETUL NR. 19

Singur zaci şi doar o rază vine faţa să-ţi mângâie.

Pe podea căzu o filă în care doarme o idee.
Ce coşmar! Dacă închizi ochii, urmărit eşti de-o
Femeie
Ce pe treptele gândirii cu încetul ţi se suie.
În făptură rece, slută, întunericul scânteie
Şi uimit rămâi deodată de avara ei trufie.
Râde cu sălbatic hohot, te priveşte cu mânie.
Dar de-cerci să scapi, te opreşte, căci înainte-ţi vrea
să
Steie.
Ai vorbit şi-n somn cu dânsa, agitat peste măsură.
Şi purtând pe chip atâta suferinţă şi regret!...
Vezi ce-nseamnă? Ai râs odată de-a ei fire şi făptură
Şi acum râde ea de tine, eşti înfrânt sărman poet!
Gându-ţi zboară în zări departe.
Dar zadarnic fugi de moarte.
8 mai 1967
SONETUL NR. 20
Bătaia ultimului gong...
Eu, lângă timp în picioare
Sunt vis de pasăre călătoare!
Mi-s râsul şi plânsul la uşă
Rămase ca galoşii după ploaie
Doar amintirea ta mă mai îndoaie.
O prelungesc în mine cu fiecare zi.
Mi te repet în fiecare noapte
Ca pe-un alint naiv de mere coapte.
Nu, urma mea nu va lăsa cenuşă!
În noaptea de răspântii îţi-cern surâsuri roşii.
Am să te-aştept până-or cânta cocoşii.
Bătaia ultimului gong
E jocul travestit în viaţă.
Tu vei trăda ţara de gheaţă!
25 mai 1971
SONETUL NR. 21
Să geamă de amintiri uitarea
Cuvintele să plece din rădăcini
Pentru că noaptea asta e o cupă goală

La care ne uităm aşa străini!…
A strălucit o clipă-n ochii mei
Ca facla prinsă-n bradul de Crăciun.
Dar azi mi-e sete de lumini adevărate
Să le despletesc pe cugetu-mi brun.
De ce să mă mai joc de-a baba-oarba.
Ce fericire, când te simt străin?
Sufletu-mi dezgolit de copilărie.
Tu n-ai să-l acoperi cu ramul de măslin.

SONETUL NR. 22

Iubita doarme, somn adânc, iernatic.
E-o rază-n floare, un surâs în zori.
Doar buclele-i însufleţite se mai rostogolesc pe perne.
Nebune hohote de întuneric!
Parfumu-i de poveşti şi de copilărie
Îl respir de parcă-aş fi dezrobit-o.
Ar putea dormi şi-o sută de ani
De-aş fi înger lângă visu-i albş
Ah, tu iubire, mai lasă-mă o clipă.
Să o privesc de-aproape, fără ca ea să ştie.
E atât de fragedă, atât de albă e
Încât ar fi păcat să n-o iubesc.

SONETUL NR. 23

Nu te uita mirată-n ochii mei
Întinde mâna mică, domnişoară
De ne-a vrăjit ceva odinioară
O să uităm şi ne-om iubi, iar, vrei?!
Cu vreo-ndrăzneală fără de temei
Eu n-am s-ating sfiala ta fugară
Şi nu uita, eu te iubesc!
Să stăm din nou pe banca de sub tei
De parcă n-am lipsit în nicio seară.
Citi-vom fi amândoi în foi de ceară.
Şi toamna îşi are primăvara ei.
Nu te uita mirată-n ochii mei!

SONETUL NR. 24

Copilo, cât eşti demon, cât eşti floare
Nu ştiu! însă te simt stăpână

Pe dragostea-mi privire sfântă.
Cu a făpturii dulce sărbătoare.
Căci mai presus de-a vorbelor minciună
Privirea ta, ca zâmbetul de soare.
Îmi trece peste timp ca o chemare
Şi gândurile toate mi le-mbună.
Ca fruntea-ţi visătoare să-ţi dezmierd.
Înfiorată-n fiecare seară.
M-aş însoţi cu pulberea lunară
Şi totuşi nu mă tem c-am să te pierd.
Iubita mea, poţi oare înţelege?
Iubesc fără păcat şi fără lege!
SONETUL NR. 25
În spaţiul dintre noi fiorii miros a toamnă.
Mâini resemnate plătesc amintirea căutărilor
Şi zadarnic buzele tale se roagă pentru sărutări.
Nicio ninsoare nu va veni să ne purifice.
Ultima noapte de dragoste ne-a aşteptat de mult
Credincioasă, ca pe-un câine bătrân o recunoaştem.
Mâine, fii risipitori, somn dulce în lume.
Duc crâmpeie dintr-un paradis vulnerabil.
Iartă-mă! Ultima oară îmi-mpodobeşte
Sufletu-mi c-o lacrimă fără de preţ.
Poate am gustat prea viu păcatul.
Cu toate că e bun.
Rămasul tot nu mă mai poate înţelege.
SONETUL NR. 26
Se despleteşte noaptea la fereastră
Şi-n albul cast al gândurilor mele
Păleşte singuratecă vraja noastră
Ca-n ceru-adânc, îndepărtat de stele.
Tu n-ai plecat. Te ştiu demult aproape.
Cu răsuflarea-ţi dulce ca o boare
Şi ochii tăi, minuni mângâietoare.
Alint pe ape, rătăcit pe ape.
Parfum cu versuri, sufletul meu.
Ca fructul pârguit te-aşteaptă gura.
Şi-acestei nopţi cu linişti de smarald

Noi doi i-om dărui ninsoarea lină.
SONETUL NR. 27
Când te privesc ispita-mi arde gândul.
Sărutul meu ţi-ar fi ca o garoafă-n păr.
Tu, cu care natura s-a jucat de-a îngerii.
Lanţul acesta îl vreau strălucitor, pentru tine.
Nu ştiu dacă visul cu lumină plin
Mă va şterge de colbul atâtor minciuni.
Îţi dau tăcerea albă ca noaptea de nesomn
Să-ţi înfloreşti singură vorbele de dragoste.
De ce nu mă ridici ca pe-un copil în vârstă?
Cu braţele tale pline de zâmbete
Te privesc, ispita-mi arde gândul
Dar garoafa va păli în mine astă seară.
SONETUL NR. 28
Sărutul tău, iubite, tomnatec râs al sorţii.
Ca toamna unui cântec în mine a răsărit.
Nu vreau, nu pot să tulbur liniştea sfântă a morţii.
Mă scutur de regretul ce-şi scutură aripa.
Nu dau pentr-o minciună comoara mea de linişti
Chiar dacă dorinţa mi-ncearcă iarăşi clipa.
Ea-i stropul ce ne-alină arşiţa de pe mirişti
Sau crezi că mă robeşte privirea-ţi arzătoare
Ce-ncearcă să-mi vândă un palid început?!
Risipitor de zâmbet, ispită şi-ntrebare.
Cu o patimă adâncă şi vie te-am iubit.
De ce ai venit?...
Vreodată dacă am să-ţi revin în minte
Mă caută în ochii iubitelor de-acum.
Voi fi fiorul tainic din vreun alint cuminte
Ţi-oi fi un gând prieten la vreun început de drum.
SONETUL NR. 29
Iubeşte-mă! Te-aştept cu viaţa-n braţe.
Cu întrebarea orişicui în minte
Şi te sărut. Sărutul meu înalt
E poate zvon de seve în asalt.
Acum trăiesc poveştile cu soare.
Ce alb pustiu ne-a prigonit pe noi?

Iubeşte-mă şi dacă te frământi.
Am să-ţi întind durerea să mi-o cânţi.
Şi-am să te duc pe mal când râd arinii.
Îngenunchind păcatul mirărilor fierbinţi.
De ce să porţi doar umbra mea pe tâmple?
Iubeşte-mă, dacă-i uitat să minţi.

SONETUL NR. 30

Nimic nu se mai poate schimba!
Timpul a năvălit barbar în noi
Să ne stingă stelele şi luceferi.
Nimic nu se mai poate schimba!
M-am închinat pentru odihna luminii.
Ca o fereastră dinspre miazănoapte.
Nimic nu se mai poate schimba!
Fericirea e o cenuşăreasă.
Căreia ai uitat să-i furi pantoful.
Nimic nu se mai poate schimba!
Aruncăm măsluite cuvinte
Cine iubeşte şi cine minte?
Nimic nu se mai poate schimba!

SONETUL NR. 31

Iubitul are inimă aspră
Ca florile sălbatice din munte.
Prea des pe cărările vieţii
Am numărat fire de colb.
Dragostea nu-i spune multe.
Dar e ca noaptea de Anul Nou;
Înţeleg! Şi mereu i-o-ntârzii
Aşteptării lui neclintite.
Am să-i pun mâinile la ochi
Să nu vadă cum sclipesc lângă el
Iubitul meu!... îl sorb în tăcere
Ca pe-un pahar de vin la gura sobii.

POEZII

PRIMĂVARA!

Apleacă-ţi fereasta cu stele, iubite!
Vin zorii în noi, lângă noi
Ca o fugă de cerb sufletul doare.

Hai să bem rouă şi soare!
Atâta soare se scurge-n pământ…
Pereţii strigă viaţa pe nume.
Nu vezi? Mă pândesc repezişuri de maci.
Trebuie să te chem în lume.
M-ai jefuit de mine cu dezmierdări fierbinţi.
Cu vorbele pribege mereu pe căi de ceară.
De ce nu vii cu alburi să te ning?
E primăvară!
Ce aproape-s de iarbă, de cer…
Să nu-mi pui pe creştet cununi de amurg!
Apleacă-ţi fereastra cu stele, s-aduci
Zorii iubirilor fără răscruci.
14 mai 1971

ADOLESCENŢĂ

Oare ce ştii tu despre lume?
Ţi se pare un cadru de ceasornic!
Pentru tine care abia o descoperi
Ora 24 nu există.
Ca un cuib de pasăre gol
Nădăjduieşti în primăvară nouă
Să te joci de-a visul şi de-a soarele
Cu mărul de la fereastra ta.
Oare ce ştii tu despre lume?
Ai vrea să te lipeşti de pământ.
S-asculţi cum cresc florile în somn.
Cum apele îşi susură plânsu-n ierburi.

CONFESIUNE

Tu crezi că pot? O, muza mea barbară.
Să scot cu totul lacrima din ţară?
E drept că n-o să ferec în cătuşe
Ferestrele ce-ascultă pe la uşă.
Că m-am scăldat în soarele de vară
Ca să topesc toţi idolii de ceară.
Nu-ţi place, muză, versul meu, nici stilul?!
Dar schimbă-i tu privighetorii trilul!
Şi pentru ce anume, pătimaşă.
Aş peticii a timpului cămaşă.

Când capete pătrate şi sărace
Nici nou-nouţă n-ar voi s-o îmbrace?!
Nu, muză, nu! Păcate dacă am
Cu ele mă simt copac şi ram.
Cei ce-or alege mierea de albine
Sunt prea destui, deci, nu fii rea cu mine!
SCRISOARE
Azi mi-a adus poştaşul o scrisoare.
Zâmbeam. Zâmbeau ca prunci-n somn, pereţii
Şi m-au lăsat în faptul dimineţii:
O lespede de cer uitată-n soare!
Eşti iarăşi tu? Văd raza jucăuşă
Pe masa ta cu foi desperecheate…
Ţi-aş fi furat odată o mănuşă
Să-mi amintească mâinile adorate.
Perdeaua unduia uşoară-n vânt.
Mă-nsufleţeau cantabile catrene
Pe care, când le risipeai alene.
Tu mă lăsai mereu fără cuvânt.
Aveai atâtea cărţi, caiete albastre!…
Le aşezam frumos ca la paradă.
De ce privirea-ţi nu ştia să vadă
Cum rânduisem florile în glastră.
Din două rame, aceeaşi doamnă pală.
Mă iscodea cu ochii ei ca toamna.
Eu nu-ndrăzneam a-ţi cere socoteală
Dar aş fi vrut să ştiu cine e doamna.
Vorbind de câte au fost, ori câte au să mai fie.
Mă regăseam sprinţară, luminoasă.
Dar mă gândeam, în rochia-mi sidefie.
Tu cum o să mă vezi? Mă vezi sau nu frumoasă?
Către amurg odaia se stingea.
Mă ridicam şi surâzând fireşte.
Te ameninţam că altul mă iubeşte;
Iar mâna-ţi nici măcar nu m-atingea.
Îmi scrii acum?!… îmi spui că ţi-am fost dragă?!
De-atâta suflet parcă nu am cap.
Dar viaţa mea e simplă şi-ntreagă!

Pot oare ca o cârtiţă s-o sap?!
Pe urmă, vezi, eu nu ştiu să-ţi explic…
Dintre toate mi-a rămas doar credinţa
Sfârşind în începuturi ca sămânţa.
Poate-i povestea pâinii ce-a fost spic.

TE AŞTEPT

Ne de te viaţa un ogor.
Întinderi de omături.
Dacă-am avea îndemn şi zbor
L-am semăna alături.
Când amândoi purtăm în bobi
Lăstare de creier.
Să fi rămas atâta robi
Unei cântări de greier?
Cinsteşte-mă ca pe-un copac
În plină primăvară!
De sus zăpezile ce tac
Vor fi izbândă iară.
Desparte-mi umbra de lumini!
Cândva au fost surori;
Ca-ntr-un ogor cu rădăcini
De buruieni şi flori.
Eu te mai cred. Te aştept şi-acum.
Cătând departe în zare
La vreun drumeţ ivit pe drum.
Să fii tu acela oare?

TĂCERILE

E noapte, noapte peste culmi.
Statornică şi calmă;
Îngândurată-n vârf de ulmi
Cu stelele în palmă.
Nu simţi neliniştea din noi
Cum arde ca un rug?
Singurătăţi de care fug
În lume doi cu doi!
Dar eu mă tem de ochii tăi.
Ivire-a florilor pe văi.
De-un chip prezent în orice noapte

Ca sâmburele-n fructe coapte.
O taină e ce ai a-mi spune?
Rosteşte-o fără glas!
Nu, n-ar fi clopote s-o sune
În cerul de pripas.
Şi-am adunat atât noroi
Că vorba nu-i veşmânt.
Tu simţi tăcerile ce sfânt
Ne luminează goi?

AM SĂ-ŢI ARĂT

Am să-ţi arăt nişte livezi
Înalte, nemişcate.
Pierdute-n linişti de amiezi
Ca vorbele uitate.
Şi-o stea ce s-a visat ducând
Amurgul în palma-i mică.
Şi-o lacrimă purtând un gând
Ca bobul o furnică.
Căci ai să vii drumeţ fugar
Pe drumul vieţii-ngust
Să bei cu mine un pahar…
E strugurele-n must.
Şi totuşi, pacea din livezi
Tu n-ai să poţi să o furi.
Măcar că-n suflet mi te-aşezi
Cum cerul în păduri.

UNDE-I CEL DE-ODINIOARĂ?

Abia apuse liliacul şi trandafirul creasta-şi urcă
Ca nevăzutul fir subţire pe-a vremii nesfârşită furcă.
Pe unde-i El de-odinioară? Eram o mână şi-o mănuşă.
Eu i-am păstrat un drum de suflet, înfipt ca acu-ntr-o păpuşă.
Pe unde-i cel de odinioară şi mica d-şoară Ana.
Puţin sălbatică şi mândră, dar avântată ca liana.
Pesemne numai ciocârlia cuprinse urma lor albastră.
De-acea poate-n faptul zilei mi-o risipeşte la fereastră.
Pe unde-i cel de-odinioară? Eu nu credeam să se

repete
Povestea lui ca liliacul sau trandafirii, în sonete.
De-o Ana blândă, dar matură, mă tot feresc mereu în cale.
Ce mare-i templul amintirii şi stranele-i sunt goale, goale!

NOI VOM FI DOI

Noi vom fi doi, întotdeauna doi;
Diamantii copii ai fericirii.
Ce aşezăm pe talerul gândirii
Ne apără-ntrebările de ploi.
Am rupt din vreme clipa întâlnirii.
Sonoră cum e verdele-n zăvoi.
Noi vom fi doi, întotdeauna doi.
Diamantii copii ai fericiri.
O primăvară aprinse trandafirii?
Nu, nu-i mai dăm văpăile-napoi!
Le răsădim în casa amintirii
Spre strălucirea visurilor noi
Şi vom fi doi, întotdeauna doi!

VRERII TALE

Ai face tu gândirea mea să-nveţe
Să cânte vrerii tale la ospeţe.
Dar port în mine sensuri de cristal!
Făgăduiesc că viile pe deal.
Îmi dau bineţe
Şi-mi spun că spre lumină se ridică
Şi pomul mare ca şi iarba mică.
Iar când iubesc cu sete înălţimea
Nu-şi lasă zălogită frăgezimea.
Nimic n-o strică!
Adâncul lor se răzvrăteşte afară.
Odihna doar le-ar osândi să piară.
Cât despre mine, parcă apăr azi
O scânteiere-a cerului prin brazi.
Frumoasă… rară…

DE DORUL CUI, DE DRAGUL CUI

Tu, gând cu aripă de ceară.

Doar di muri cu vara-n ţară
Ca lanurile de secară?!
Pământ de sânger spune-mi:
Nu-i mereu şi-un cer deasupra lui?
De ce atunci mi-e plânsu-n gene
Şi trandafirii prin troiene?
De dorul cui, de dragul cui?
Şi pentru ce anume treci
Ca pâcla lacurilor reci
Pe ocolitele poteci?
Coline, nu mai vrei să sui.
Dar astăzi trebuie să-mi spui
De ce când trec pe ceruri nori
Tu stingi culorile din flori?
De dorul cui, de dragul cui?
Tu, ce mă minţi fără-ncetare
Că noaptea suflă-n lumânare
Zâmbind şi pleacă la culcare!…
Mereu îmi spui, dar cât să-mi spui
Povestea ochilor căprui?!
Dacă tristeţi mă ţin de mână
Şi-i cât un veac o săptămână.
De dorul cui, de dragul cui?
SOARE
Soare despuiat, vifornic.
De copacii încă uzi.
Hai, încearcă iar, statornic.
Să m-asculţi şi să m-auzi.
Printre cântecele acestea
Tot îndrept spre tine punţi.
Prăvălatece ca vestea
Netrăite-i mele nunţi.
Argintiu ca o beteală.
Prins de-o strună de pe liră.
El e rugă şi-ndoială
De copac care se miră.
Nu mă satur de culoare!
Deznădejdile-mi-nfrâng!

Numai sufletu-mi e o floare
Pentru fetele ce plâng.
Când m-opresc fugar la geamuri
Să-mi atingi de ochi căldura.
Necuprins un vals de ramuri.
Trupul-fruct, aşteaptă gura.
Nopţile tresar din vise.
Ierburile sună a vânt.
Somn cu uşile deschise…
Soare, soare, eu te cânt!

E NOAPTE

E noapte, noapte…
Zăvoarele tac.
Iubire, în inima-mi dreaptă
Făcliile aprinse te-aşteaptă.
E noapte, noapte…
De noapte nu zac.
Nădejdi cu izvoare de aştri.
Îmi apără paşii albaştri.
E noapte, noapte…
Voi dormi cu tine.
Mi-e rouă pe umeri şi cerul între
Pentru că sufăr şi-nţeleg.
E noapte, noapte…
Accent de fântâni.
Ziua de mâine-o să capete, poate.
Azi te aştept cu făcliile toate!

MĂR

Ce minunat e! Şi când îl priveşti.
Aşa, în goliciunea lui primară.
Măreţ ca un învăţător la ţară.
Când îi absorbi aromele în gând
Te-ntrebi: nu e la fel de vinovat
Ca şi femeia care l-a muşcat?
Din ramuri gurii mele-i face semn.
De mâna-mi, totuşi, astăzi n-o să cadă.
Îmi place când mă cheamă în livadă.

MI-E DOR DE SOARE

N-a râs zăpada de cuvinte.
De-aceea poate-mi vii în minte
Şi-n amintiri răsar lumini
Cu zvon de apă – rădăcini.
Nu ca-ntomnatele garoafe.
Ca vinul trufaş din carafe
Mi-e sufletul. Iubesc şi cânt
Şi-n fiecare lucru sunt.
Privind departe sub răscruci.
Zvâcnesc ca creanga sub uluci.
Iar doru-mi chiar neîmplinit.
Niciun Cristos n-a răstignit.
Revin-o în nopţile cu lună.
Îmi depăn dragostea pe strună.
Dar mers de mugure floare
Rămân mereu. Mi-e dor de soare!

PATUL NUNŢII

În patul nunţii mele vei pune flori de crin?
Ei stânjeni vor albul, la care alb mă-nchin.
Culege-mi, dragă, numai flori aprinse
Ca urma îndoielilor învinse.
Ce râzi?! Când urcă râsul pe-obrazul tău fragil.
Îl simt zvâcnind ca iarba pe câmpuri în april;
Şi ochii tăi şi ai mei ar vrea să scape
Un început de cer robit de ape.
În patul nunţii mele, garoafe-nsângerate.
Întrezărind fiorul de buze sărutate.
Viaţa noastră vie, de-aci de pe pământ.
Or povestit-o poate în fiecare cânt.
În noaptea de răspântii în care ai să mă duci
Eu am să fiu bogată ca umbra de sub nuci.
Voi fi atunci o floare, din flori cea mai frumoasă.
Pentru drumeţul tânăr de care a fost culeasă.

CUVÂNTUL

Cuvântul, draga mea, este sărman
Ca picul de ploaie într-un ocean!
Sunt fără număr vorbele în om.
Cum (*ara* număr creşte frunza-n pom!

Da, am gustat alături dintr-o vară;
Bogaţi ca doi copaci. E toamnă iară.
Zadarnic aş mai vrea să fim amici.
Să te-ncălzesc c-un foc de frunze mici?!
Cine-mi vorbea?... îmi apărasem seara.
El îşi strivea-ntre degete ţigara
Şi mă privea cercetător întruna.
De-mi adânceam în inimă furtuna.
Căci pentru ce prin câmpuri de pelin
Şi-ar fi tăiat potecă un străin?
S-ar fi putut ca plânsul meu de tuş
Să-l vândă într-o zi la alte uşi.
O, cum crezusem în cuvântul lui.
Ca-n cuibul plin de păsări şi de pui
Iubirea pentru el mi-a fost oglinda.
Stejarului care uitase ghinda.

CETATE

Pân-la cetatea mea de piatră
E drumul meu şi-i drept.
De-atâta vreme te aşteaptă
Ca azimiile coapte-n vatră!
De sus, albastru mă preface.
De jos, adâncul mă pătrunde.
Din mine parcă să dezghioace.
Răspântii, limpezimi de unde...
Vezi umbra stâncilor măreţe
Şi fruntea brazilor? îi asculţi?
Ce înţelept îmi dă bineţe.
Pătruns de ani lui cei mulţi.
De simt această pace vie
În pieptul meu ca pe-o cetate?
Credinţa-n om şi omenie.
Eu pentru asta mă voi bate!
Până la cetatea mea de piatră
E drumul meu şi-i drept.
Sunt coapte azimiile-n vatră.
Lua-vei totul ca un început?

DACĂ MĂ VEZI

Un cer deasupra mea dacă se-aprinse
Voi fi pădurea cel va face rar.
Pădurile a doua oară ninse
Nu se mai lasă ninse în zadar.
Dacă mă vezi… ca florile-n rouă.
Când strălucesc sub văl de curcubeie.
Mi-e inima mai tânără, mai nouă.
Aş da-o trecătorilor s-o beie.
Dacă mă vezi cu-aceiaşi ochi mereu.
Culoarea limpede a oglinzilor de lac.
Îmi potriveşte pasul după al tău.
Să mergem oare spre un câmp sărac?!
Iubirea ta-mi făgăduieşte soare.
Iar mie îmi trebuie atâta vară.
Ca puiului care a-nvăţat să zboare
Şi nu mai vrea să fie toamnă, seară…

PREZENŢĂ

Sunt apă? Sunt limpede apă
Prin care ulcioare au trecut
În vară, pe arşiţi, la sapă
Sau însuşi ulciorul de lut
Cu mine-ntr-o zi s-a născut.
În setea-mi adâncă să-nceapă?
Sunt, sunt limpede apă.
Prin care ulcioare au trecut?
Văd marele cer desfăcut;
Acelaşi pe pisc ori pe groapă.
Cât sângele-mi viu să mă-ncapă
De apusuri şi armă şi scut?
Sunt apă, sunt limpede apă!

NEDUMERIRE

Cine inima mi-o-ngână?
Soarele culcat pe-o rână
La o gură de fântână?
Cine inima mi o-ngână?
Când aripa-n zbor îi aripă.
Ori de cântă, ori de ţipă.
Ce-i a zborului risipă?

Spune-mi clipă, spune-mi chip!
Cine-s eu, gândind la ghindă.
Fără teamă de oglindă?
Lut pribeag ca o colindă!
Lut pribeag ca o colindă?...

LUMINĂ

Lumină ca un braţ de Prometeu.
Nebănuit pândită de Cain!
Ca o fereastră-ntr-un curcubeu
Ţie mă-nchin şi-ţi închin
O grabă târzie de fruct.
Şi tot ce aveam mă face.
Unde lacrima-mi s-a rupt.
Pasăre bolnavă de pace.
Suni clopot! Un clopot lucid.
Creştet de crâng înflorit
Intru văpaia fără de zid
Acestu-i sânge nedumerit...
Prin tine va naşte ce va naşte;
Lujerul tânăr aripa.
Simplu ca floarea de paşte.
Înfiorat talaz, clipa.

NELINIŞTE

Copacii în vânt, copacii în vânt.
Dezlânate creste de val.
Guri-nfrăţite într-un jurământ
Mai aspre ea părul de cal!
Văd neterminatul lor ram.
Creşte la mine în piept
De când ca pasărea respirăm.
Totuşi aştept, ce mai aştept?
Cer, să mă-ajungă din urmă
Ochi de boem să mă mire?...
La fel ca mielul răzleţit de turmă.
Când paşte voios în neştire.
Dar sângele geme roşu şi tot
Dezlânată creastă de val
Se-ntâmplă mereu să-i socot

Braţul rival, braţul rival.

EXPLOZIE INTERIOARĂ

Tăcerea lacomă din mine.
Soră a sângelui meu!
Trecută-ţi stemă viitoare.
Magmă şi azur.
O cer sau o fur.
Tu fii inimi mele
Numărătoare inversă:
Introducerea.

RENAŞTERE

Săgeată, naşterea mea.
Neliniştii zborului arc
Ţintă-i rămân şi-i rămân
Alb ca un cap de bătrân.
De-o fi să mă vrea?... Căutând!
Căci stărui cu talpa-n farină.
Dar mâna-mi sădeşte lalele
Sub cerul acesta cu stele.
Săgeată naşterea mea.
Neliniştea zborului are
Poate să mintă săgeţi;
Viaţa e una-ntre vieţi.

INIMĂ FĂRĂ CASĂ

Voi cânta, limpede val.
Val ca un munte cu gură de cer.
Mi-e sete de cântec. Prădalnica sete
Ori maturi, trezire de suflete bete
Îmi scutură crinii dinţii?
Se seceră pumnul de soare?
Nu, cântec va râde, va plânge.
Mereu în decorul de sânge.
Şi totuşi, uitându-mă roată.
În zborul meu dezmoştenind un melc.
Eu nu ştiu, multă inimă ne-adună
Ori cerul crinilor se răzbună?
De-o fi un ermetic blestem
Acest mare cântec de val?...

Înţelepciune, mică frumoasă.
Apără-mi inima fără casă.

IOANA

Ioană, sună apa şi sălciile-n crâng!
Arcade de frunzişuri se-nalţă şi se-nfrâng
Spre valuri aurite de soarele din zori.
Ioana mea miroase a ierburi şi a flori!
Ca sânul dalb de fată, cum creşte ziua-n crâng.
Tot purpură e apa şi sufletu-mi şi plâng
Că păsările cântă în cuibul lor, fac pui.
Dar eu rămân pe lume stingher al nimănui.
De-o vară şi-ncă una, e mult de când mă minte
Cu strania-i poveste privirea ta cuminte.
Şi eu ca pe-o fântână la margine de drum
Te-am căutat, Ioană, şi-s însetat şi acum.
De unde vine dorul şi cum? Dintr-un cuvânt?
La fel de viu ca seara ivită din pământ?
Acum când lasă teii petalele pe căi
De ce mă laşi departe şi tu de ochii tăi?
Miroase a flori şi vântul sună-n sălcii lung.
Cu gândul zbor spre tine, dar parcă nu ajung.
Mă-ntreabă valuri, valuri cu şaluri de mătase:
Pe unde e Ioana? Cum, n-ai mai dus-o acasă?!

AŞ VREA

Cât la călcâi de cer va sta pământul.
La subţioara viţei făgăduieşte boaba;
Dar via mea… Musţi-vă oare cântul.
Ori vara şi-o va fi trăind degeaba?
Cunosc o zi când cerul îşi deznoadă
Din adâncimi solarele-i accente
Şi-n scopurile ei incandescente
Se tot întoarce mintea mea să-l vadă.
Aş vrea să scriu un cântec ca inelul.
Cel petrecut pe deget de mireasă.
Eu rimei aş voi să-i trec tighelul
Prin inimile voastre de mătase.
Când ne-ntâlnim, să ne vorbim; vă chem
Cu verdele frunzişurilor tot.

Cât plouă albastru, n-am să mă mai tem
Comorile-ngropate să le scot.
CÂNTECUL MEU
Să se întâmple oare ca vreun poet
Să-mi ceară vamă pentru poezie?
Eu sunt fruct ce se coace-ncet
Pândit de-o toamnă fără fantezie.
Dar ce iubesc e zare străvezie.
Un sâmbure de soare-am să repet
Chiar dacă aş arde pentru erezie
Pe câte un rug cu fiece sonet!
Şi mă frământ. Sunt pumnul de ţărână
Ce-şi mână toată setea spre fântână.
Simt setea asta vie şi carnală
Urcând până departe-n firul ierbii.
Îi recunosc săgeata verticală.
Se cheamă căprioarele şi cerbii!…
ROMANŢĂ
Îndepărtat ca pe-un luceafăr.
Destinul meu mi te-a lăsat.
Tu poate-ai fost bărbatul teafăr.
Semeţ ca vorba într-un sat
Ori poate amurgul roş’ ca fraga
De peste dealuri cu podgorii?…
În mine te-ai răsfrânt ca vlaga
Din cântecul privighetorii!
Singurătate? Da! Ca pinii
O tămâiez şi dacă o sufăr.
La ce-ai mai ştii, ca toţi străinii.
Că-n mâl mai creşte ş-azi un nufăr.
Prea mult am lăudat femeia
Ce crede-n fapte adânci
Şi în cuvânt ca în ideea
De apă care sapă-n stânci.
Să ti punctat anume textul
Ce însămi mi-l şopteam în taină.
Ori să fi smuls vieţii gestul
Ce inima-l purta sub haină.

Ei, când am isprăvit romanţa.
O şi trăisem cu de-a-ncetul;
Tulburătoare ca speranţa
Şi nemiloasă ca regretul.
La ce-ai mai şti că-mi dă bineţe
Amurgul… pacea din podgorii…
Şi-i colţul meu de tinereţe
Tot cântecul privighetorii?

DE DRAGOSTE

Inim nepovestită
M-a făcut să sorb cu ea
Zorii vii ca o lalea
Dintr-o ţară fericită
Unde dragostea veghea.
Nu am inimi de vândut
Ca laleaua s-o sărut.
Toate stelele le-am stins.
Dragoste, de la-nceput
Tu m-ai nins, tu m-ai învins.

NU ŞTIU

Nu ştiu, nu cât să ştiu de mă iubeşti.
Doar dorul de iubire, uneori…
Când taie drum din noapte către zori
Cu soare din belşug îl aureşti.
Cum lacrima şi zâmbetu-s surori.
Să crezi înţelepciunii omeneşti?
Nu ştiu, nu cât să ştiu de mă iubeşti.
Doar dorul de iubire uneori!
Vorbeşte tare primăvara-n flori?
Cu primăvara parcă te uneşti
Şi-n fiecare clipă-mi aminteşti
De strălucirea casei-n sărbători.
Nu ştiu, nu cât să ştiu de mă iubeşti!

FLOARE SĂLBATICĂ

Bună dimineaţa, floare sălbatică!
Te regăsesc la margine de mine.
Îţi redescopăr numele şi vârsta
Şi gândul nenăscut pentru cuvinte.

Şi-n ceasul al douăzeci şi cincilea
Ţi-aş mai dori culorile din glas.
Căci nu-i busolă să-mi arate Nordul
Cât tu rămâi departe, tot departe.
Adânc ca râsul toamnei mă pândeşti
Din umbra mea, din umbra orişicui.
Dar te-am pierdut puţin câte puţin
Chiar înainte de-a ne fi-ntâlnit!
Rotundă ca piatra lovită de valuri.
Te-aşteaptă, te cheamă inima mea.
Bună seara, floare sălbatică!
Unde-i anotimpul iubirii?

PRIN MUNŢI

Se cheamă glasuri prin troiene.
Ce râs şi chicote! Ce frig!
Eu peste văi departe strig
S-audă zmei şi cosânzene.
Râzând, suim costişa azi
Şi vântul faţa ne-o subţie.
Nedumeriţi tăcuţii brazi
Ne dau bineţe şi ne-mbie.
Ştiu o cabană sus în munţi
Ca o bătrână preotesă!
Ne va pofti pe toţi la masă
Şi pe copii şi pe cărunţi
Cum cheamă vinul amărui!…
Miros de pâine şi de mici.
Eu am mai fost cândva pe-aici.
Dar zău că mă grăbesc să sui!

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNS

Cum altele-nclinară-n vremi
Întreg nectarul din buchete.
Iubeşti şi laşi să te îmbete
Comori pe care le blestemi!
De-a lor sclipire nu te temi?
Ştiind că viaţa rost îţi dete…
Se-ntreabă toţi pe cine chemi
Şi pentru cine scrii sonete?!

Eu scriu la fel precum scriam!...
Mi-e inima pădure crudă!
Un ram, vrea orişicare ram
Mişcarea lui să o audă.
De ce am simţit să mă dezbrac
Veşmântu-mi cos cu acelaşi ac!

LA CRAMĂ

E vinul tulbure la cramă.
La fel ca noaptea de brumar.
Şi numai vinul ştie, mamă.
C-am plâns atâta şi-n zadar.
Mirosul frunzelor amar
Din toate toamnele mă cheamă.
Şi-i vinul tulbure la cramă.
La fel ca noaptea de brumar.
Şi plouă rece, plouă rar.
Cu picătura ca o lamă.
Ce sunt, un personaj hoinar
Scăpat dintr-un sfârşit de dramă...
E vinul tulbure la cramă!

LA MĂSUŢA DIN CERDAC

La măsuţa din cerdac
Unde-am stat de atâtea ori
Am adus şi astăzi flori;
Numai florile ce-ţi plac!
Şi pe scaunul de pai
S-a oprit cuminte o rază.
Ramuri poartă prin amiază
O mirare fără grai.
Cu urechile la pândă
Răsfoiesc prin cărţi alese.
Nu credeam c-o să mă vândă
Inima, fără să-i pese.
La măsuţa din cerdac
Toate florile te-aşteaptă.
Mă privesc cu ochi de ac
În tăcerea înţeleaptă.

PORTRET

Marea aprigă la chip.
Roasă-n sine ca de-o boală.
Bate ritmic în nisip
Cu călcâiele de smoală.
Pe nisip adesea vine.
Mai tiranic, mai cu jale.
Ca un om înfipt în sine.
Nevăzând nimic în cale.
Se desface-n vântul ud
Printre luciile scoici
Ca privirea unei doici.
Tot pustiul ei de soare.
Marea scrie o scrisoare
Celor care n-o aud.
ÎNGER
Azi soarele-mi rotund apune-n vine.
Inima mea, inima mea.
N-ar fi putut din soare să mă bea?
Nu mult şi pruncul mi se va vesti
Sub ceru-acesta strâmt ca un jungher
O, ştii tu mamă c-a pierdut un înger.
Că marmora mea mă-nfioară
Şi vieţii încă negăsindu-i cheie.
Eu cea dintâi îmi voi zice femeie?!
Dar nu plâng, mamă, fiindcă sunt femeie.
Plâng dragostea ce va să îmi dispară
Când vor cânta cocoşii a treia oară.
E noapte! Va veni la geamul meu?
Ca pe un strigoi eu l-aş primi cu teamă.
Sângele apă nu se face, mamă!
TOAMNA
Merg copii iar la şcoală.
Azi e cald şi mâine nu-i!
Toamnă, toamnă, ce să spui?
Din livezi de poleală
Ne miroase a gutui.
Cum ducem în hambare
Lungi ştiuleţi cu chip de soare.

Spun că toamna-i mângâioasă
Ca un vin de Dealu-mare.
Din ulcica plină-rasă.
Ei şi ce dacă bezmetec
Vântul blestemă eretec
Toată frunza din coclauri
Că se bucură de aur?!
Numai ceru-i leşietic.
Curge-n zarea cenuşie
Zbor de păsări care pleacă.
La fereastră moş Ilie
Stă-ndelung să le petreacă
„Poate n-apuc' să mai vie!"
MOŞ VASILE
Moş Vasile, moş Vasile!
Vezi mai ai în gură dinţi?!
Ce-ţi stau ochii la copile.
Să faci grijă la părinţi?
Moşul hâtru râde-n barbă.
Ia aşteaptă puţintel!
Şi-a lăsat zăburu-n iarbă
Şi pe babă lângă el.
Fecioreşte-ncinge jocul;
Bate talpa apăsat;
Cu privirile ca focul
Parcă-ar sta să ardă un sat.
Se-nvârteşte, nu se lasă.
Toată lumea face haz.
Numa baba-i mânioasă.
Moşu-i face în necaz.
Parcă-ar pierde-o pe sub mână
Pe Ilinca lui Prunoi.
Nu-i flăcău ca să-l rămână.
Nu-s în sat ca dânsul doi.
Ca la joc şi munca-i place.
Are mâini de meşter faur;
Iar nepoţii vor să joace
Şi la nunta lui de aur.

SFÂRŞIT DE TOAMNĂ

Ca-ntr-o stofă bacoviană.
Plouă rece şi apatic.
Pe pământul singuratic
Ploaia asta-i ca o rană.
Chiar când soare se iveşte
Tot clipind din ochii mici.
Frigul aprig te loveşte
Ca şi sfârcul unui bici.
Prin livezi de-acuma triste.
Pomii fără de veşminte
Par şiraguri de cuvinte
Din epistole simpliste.
Printre cuiburi fără scop
Dacă vântu-ar prinde glas
Repede, cântând pe nas.
Ar părea un protopop.
Toamnă veche şi duşmană.
Ne pitim din nou sub strie.
Ieri plouase de pomană.
Azi la muncă plec pe ploaie.

ROMANŢE

Demult, mi-a poruncit să fiu femeie.
Iubirea mea cea fără de măsură;
Iubirea mea nu putea să-i deie
Din cupa plină doar o picătură.
Şi totuşi dorul meu de ochi căprui
A-mbătrânit încet, cu braţe goale.
Cu timpu-ncremenit în faţa lui
Ca un oraş pe cărţile poştale.
Când, lipăind cu frunza pe cărare.
Septembrie se-ntoarce jucăuş.
Că-mi seamănă în suflet, mi se pare.
Grăunţele luminii lui de pluş.
Eu las în urmă râul de cuvinte
Şi peste ele fac întâiul pas.
Prea multe s-au ivit ca nişte flinte
Ca să-mi ucidă pasărea din glas.

Chiar zilele ca nişte piersici copte.
Ca dintr-un pom se scutură din zare
Să mângâie pe coapse marea noapte.
Care se cheamă-n mine Renunţare.

FILĂ SENTIMENTALĂ

O făptură, două făpturi.
Fiindcă laolaltă-nverzim
Pe frunza clipei.
Învecinate vervuri.
Înţeleg că nu s-a ciobit
Oglinda care descheie
Nasturii nevăzuţi
Ai formei mele de femeie.
Şi de această mică bucurie.
Poroasă ca o piatră de mare.
Mă frâng într-un cerc, negreşit.
Nu pe toate razele m-ai iubit!
Se poate totuşi ca despachetând
O inimă ca un papuc stingher.
Mă voi pomeni întrebând:
Te superi că nu vin de-a dreptul din cer?

PRESENTIMENT

Prietene, de ţi-a părut răcoare
În tot ce ai trăit până acum.
Eu pot să-ţi dau măcar atâta soare
Cât ar lăsa noiembrie în drum.
Dar vino lângă mine. Ca vioara
Te cânt aprins aşa cum te cântam;
Ci iată, ne-a ajuns din urmă seara
Ca o muşcată roşie la geam.
Şi tocmai de la margini de-ntâmplare.
Sirepul unui dor care mă frânge.
Căci sufletul e rana sunătore
Din care curge viaţă-n loc de sânge.
Nu tot ce simte omul poate spune!
Nu fiecare taină are glas!
Există o femeie ce ţi-ar pune
O cârciumă la fiece pas.

„Eşti poate orb?” Te-aş întreba în şoapte.
Peste întrebarea ca o poartă grea
Coboară noaptea. Luna ca un lapte
Va săruta singurătatea mea.
Dar dacă ai ascunsă o fântână.
Când ca de-o apă ai să dai de mine.
Eu am să fiu pesemne prea bătrână.
Prea goală, poate, şi-mi va fi ruşine!

CÂNTEC DE DRAGOSTE

Întinde-mi mâna, mâna care ştie
În frigul meu de-argint să-şi facă loc.
Pentru că unică ploaie vie
De porumbei cu cântecul în cioc.
Din noapte roade ca un dinte carul
Din care ai coborât să-mi baţi la uşă.
Păcat numai că timpul, păpuşarul.
În treacăt m-a supus ca pe-o păpuşă.
Ce straniu orizont! Mă mişc prin mine
De parcă m-aş mişca prin chihlinbar.
Ating cu viaţa primul mărăcine
Ce poate bea cu cerul din pahar.
Trăiesc, trăiesc cuvântul ce se-mparte
Oricui la hram de soare şi de lună.
Dar dacă-n toţi e şi un pic de moarte.
Tu strânge-mi mâna. Mergem împreună!

CÂNTEC DE SEARĂ

Să trag zăvorul, ce să mai aştept...
Rudenii n-am, străinii-mi dau ocol.
În inima ce-mi înfloreşte-n piept
Ca mucegaiul pe-un perete gol.
Târându-se ca melcii de încet.
Simt lacrimile care curg mereu.
Oricine va să-l ierte pe poet
Că-nvaţă viaţa de la Dumnezeu?
În lumea grea de stres şi de derută.
În lumea aceasta ca un cerc pătrat.
Era cândva iubirea o redută:
Mi se părea uşor de apărat.

Şi-acum, trăim o stranie beţie.
Parcă-am pierdut cu totul din vedere
Perenitatea frunzei care ştie
Ceva desprenălţare şi cădere.
Să-mi ungă cu lumină visul frânt.
Tot mai arar viorile se-nstrună.
Dar cum speranţa este pe pământ
Şi cea dintâi şi ultima minciună.
La masa încărcată de bucate
Aştept rudenii şi străini
Ca să le spun că-n inima ce bate
Stă lanţul şi cununa grea de spini.
AUTOGRAF
Cine ar uita că pentru cei ce tac
I-a curs Iisus istoriei prin vine?
Bun frate al meu de dumicat sărac
Şi prea adesea împărţit cu mine.
Îmi pun cu inima esenţială
Majuscula pe traiul de carton.
E o noapte a avalpurgiei, fatală
Ş-un fapt: că tata se chema Ion.
POEZIE
E gălăgie în tragica ţărână.
E vânăt vântul care-o petrecu.
Până simţi ca strângerea de mână
Are valoarea unui haiku.
Pe lângă flori şi buruiană amară.
Încet în cale mi te presăra-i.
Fecioară mi-a fost dragostea, fecioară.
O închid în poezie ca-n serai.
Eu m-am născut la marginea pădurii
Şi-am să mă întorc la umbră de salcâm.
Norocul, câine roşu-n cerul gurii.
M-aşteaptă şi pe celălalt tărâm.
IMPAS
Sufletul amăgirii mă dărâmă aproape
Căci dacă iubirea, care-şi tot subţie
Ca un şarpe lumea de scântei şi ape.

Şi la judecată şi la amnistie
Mai era odată, cum era eram!
Şi să dea erată floarea de pe ram?

AMINTIRE

La ora zero a fiinţei mele
Parcă aveam un munte şi o mare.
Intrând în Bucureştiul ca o piele
De claun ce râvneşte o dansatoare.
Când visul, uriaşul fără oase.
Zâmbea lasciv cafelei din ibric.
Cu inimă, doar tata îmi călcase
Pe mozaicul numelui meu mic
Şi tu… În lanţuri imateriale
Creşteam din fluxul clipei şi era.
Sub indigoul săruturilor tale.
Dor, zbor, etc. etc…

CÂNTEC DE IARNĂ

Nedumerindu-mă m-a îmbiat
O prea târzie dragoste ce are
Ceva din aerul rarefiat
Al înălţimilor ameţitoare.
Şi ninge, ninge cu entuziasm.
Şi viforul cu ramurile joacă
Şi lumea ca o nuntă dintr-un basm.
Învârte hore mari de promoroacă.
Să fiu ogor, să dorm împărăteşte.
Prin somn aş râde-a grâu ca un copil.
E fraged şi spumos acest tactil
Al biete-i clipe ce se risipeşte.
Nedumerindu-mă m-a îmbiat
O prea târzie dragoste şi iată
Întorc în sufletul recopiat
Toate zăpezile de altă dată.

LA TIMPUL PREZENT

Nerăbdarea cărnii am zidit-o-n vreme.
Am mirosul ierbii, faşă pe factură.
Melodii cântate pe aceleaşi teme.
Mai puţin speranţa ca o geamandură.

Răsărind cu ziua până va să capăt.
Port de bună seamă negrul nopţii voal.
De la mine însămi, gata să mă capăt.
Încercarea-mi bate-n suflet ca într-un mal.
Alcionei boabe i-aş aduce, totuşi.
Apă strecurată-n pumnul meu să bea
Din fântâna de la ultima răscruce.
Harul şi amnarul din ursita mea.

RONDEL

Printre nedumeriri, printre strădanii.
Pe drumul meu subţire ca o aţă.
Mi se înşiră zilele şi anii
Ca nişte pomi cu fructele de ceaţă.
Rod chinurile, rod ca şobolanii.
A existenţei pagină măreaţă
Printre nedumeriri, printre strădanii
E drumul meu subţire ca o aţă.
Doar nu speram să aflu foc în gheaţă.
Totul cheltundu-mi visele şi banii.
C-o lacrimă-n ochi pentru sărmanii
Ce-mi pun o cupă otrăvită-n faţă
Când drumul subţire ca o aţă mi-e.

LA LUMINA SUFLETULUI

E vară. Au luat cireşii foc
Şi grâul râde-n hohot de lumină.
Pelinu-amar, din ordinea divină.
Se bucură şi el de timp şi loc;
Şi ce parfum de tei, de busuioc
Îşi-nfige-n larg săgeata lui blajină!
E vară. Au luat cireşii foc
Şi grâul râde-n hohot de lumină.
E miere cosmică în acest soroc.
Jertfelnic înţeles de la albină.
Din însăşi crucea zărilor-l închină
Şi pasărea cu cântecul în cioc.
E vară. Au luat cireşii foc.

DA CAPO AL FINE

Din mila-i cerească Presfântul mă ţine

În braţele sfintelor Lui Liturghii.
Arar mi se lasă-n genunchi de la sine
Şi numele propriu şi verbul „a fi”.
E totuşi cu mine când stau ca-ntr-o haltă
La ceasul distinct al cafelei amare.
Altfel, dintr-un suflet de febră înaltă.
M-ar smulge vreo muzică rece şi tare.
Pe lungi paralele de toamnă şi viaţă
Tiranic tresare la ultimul curs.
Am numai paharul răbdării în faţă
Şi joc pe jăratic ca puiul de urs;
Şi dacă-ntoarcerea-n vreme arată
A gură în tot întunericul hâd.
De anemica-mi trecere neonorată
Tristeţea mă gâdilă-n talpă şi râd!

TE-AŞ AŞTEPTA

Te-aş aştepta cu pâinea cât o horă
Chiar la hotar să mi te-nchin cu sare.
O inimă îndeajuns de tricoloră
Păşeşte din scrisoare în scrisoare.
Dar iată zilele-s de sine bete!
Şi iată nopţi ce-ncaltă negre ghete.
Când frigul ca o funie mă leagă.
Ai să te întorci, numai că până ajungi.
În lipsa ta se ruinează, dragă.
O viaţă ca peretele în dungi.

PLOAIA

De la fereastra mea mă uit cum plouă
De parcă ploaia a intrat în transă.
Trecând prin sita de lumină nouă
Ce totuşi nu-i dă soarelui vreo şansă.
Odaia tace, dar pereţii sug
Ca pe un fel de frig fiinţa mea.
Ştiu ei că viaţa, viaţa este un rug
Pe care tot jertfim câte ceva?
I-o ploaie ce-a mărit ca o lentilă
Această existenţă efemeră.
Senzaţia că eu sunt o argilă

Purtând inscripţii dintr-o altă eră.
Pe vechile, pe noile arşiţe.
Pe unde aş umbla copil hoinar.
Printre speranţe ca nişte troiţe.
Afară plouă, plouă solitar!

REPROŞ

De ce mă faci să cred că mă iubeşti?!
Pe piscuri primăvara vine rar
Şi cum ne strânge ca un cer polar
Mareea neputinţei omeneşti.
Sunt valuri care tremură-n zadar
Sfărâmându-se de ţărmul care eşti.
De ce mă face să cred că mă iubeşti?
Pe piscuri primăvara vine rar.
Şi dacă-i greu în doi să-ţi aminteşti
Că de la doi începe iar şi iar
Oceanul vieţii dulce şi amar.
În care înotăm ca nişte peşti.
De ce mă faci să cred că mă iubeşti?!

ŢI-AŞ SCRIE

Ţi-aş scrie de departe o scrisoare
Tu, cel îmbogăţit de slava ei.
Te-ai mai propti o clipă într-o zare
Cu satele albind ca nişte miei.
Ţi-aş scrie, poate, un poem mai jos
Să fie pajul gata lângă tine
Când vinu-n cupe e ca un cal focos
Ce de-abia poţi să-l ţii în hăţuri bine.
Ţi-aş scrie mult. O, da, ţi-aş scrie până
Ce-ar mirosi în scris a trandafiri.
Din fiecare zi câte-o fântână
Te mângâie cu degete subţiri.
Ţi-aş scrie o scrisoare de departe.
Pe golul dindărăt şi dinainte.
O pagină să-ntind până-n moarte
Şi-ndrăgostiţii lumii sunt cuminţi.

IUBIRE

Iubire, fiindcă eşti atât de vie

Şi pentru că îmi dai nemăsuraţi fiori.
M-aş apăra şi eu ca o câmpie
Sub platoşa de ierburi şi de flori.
Şi totuşi te privesc adesea-n faţă
Cu zilele ca nişte feşi curate.
Tu m-ai pansat la rănile din viaţă.
La visurile mele înfrigurate.
Nu ştiu ce mă aşteaptă înainte.
Mă uit că iarna e aproape-n prag
Şi nu pot, peste sufletu-mi fierbinte.
Ca pe un ivăr viforul să-l trag.
Dar iată-mă la ultima răscruce
Unde-nnoptează tot ce-i omenesc.
Când patimile-ncep să se usuce
Ne-ajung din urmă cei ce pătimesc.

MÂNGÂIE-MI PĂRUL

Mângâie-mi părul ca pe un talisman.
Primesc această mică bucurie.
Prin dânsa greul vieţii se subţie
Pierzându-se ca vântul într-un lan.
Mângâie-mi părul! Inima-mi se frânge
Când mâna dragă trece mai departe
Pe-obrazul neted ca un semn de carte
Şi-mi bate-n piept cu pumnii mici de sânge.
Mângâie-mi părul! După ani de zile
Mă regăsesc copil şi nu mă ştiu
Cu versurile-mi ca nişte cămile
Bătând al existenţei larg pustiu.
Mângâie-mi părul! Vise-naripate
De tot înaltul zilei care vine
Atunci când lumea este o frunză, poate.
Ar vrea s-o duci la buze pentru mine.

SINGURĂ

Sunt singură de tot în astă seară.
Afară ploaia, vântul toamnei geme
Şi inima începe să-mi tresară
Călcând pe spini de legi şi de blesteme.
În faţă-i viaţa ca o rogojină.

N-am să te întreb de ce ai decapitat
Ideea că am fost cândva regină.
Când orice vorbă a ta era regat.
Mergând numai cu vântul împotrivă
Am înţeles ce înseamnă Est şi Vest.
Poate că aş fi privită-n perspectivă
Aproape o-mpărţire fără rest.

PREA TÂRZIU

Tu mi-ai ieşit în cale prea târziu
Sub greu tribut de dragoste şi milă
C-o aripă de înger am să scriu
Pe margini de genune ca pe-o filă.
Cum mă răneşti cu marea-nsingurare
A vântului ce trece printre stânci.
Cum mă sfinţeşti cu clipa ce mă doare
Că suntem cu o taină mai adânci.
Şi-n urmă când Luceafărul apasă
Pe fruntea nopţii un sărut de fiu
Ar trebui să mă socot acasă.
Dar mi-ai ieşit în cale prea târziu!

AFARĂ PLOUĂ

Afară plouă ploaie pătimaşă.
Trăirile-mi aproape nişte cheie
Descuie toate patimile ei
Pe-un frig ce m-a atins ca o cravaşa.
Ce se târăşte pe covoare, ce-i?
I-o zi? E o reptilă urişă?
Simt umezeala ca pe o cocoaşă
A inimii cu dor de ghiocei.
Dar ploaia nu mă lasă într-o rână.
Doar sângerează pumnu-mi de ţărână
Aici, în locul unde-mi spun ades.
Fierbându-mi femeiască mea durere
În vase de cuvinte sau tăcere:
Câţi te-au iubit şi nu te-au înţeles?

ROMANŢĂ

Fără de murmur te-am lăsat să pleci.
Deşi eram ca viile brumate

Că numai prin scrisori ca pe poteci
Să hoinărim alături se mai poate.
Îmi vei lipsi! Aceasta mi se pare
Îmi poate da în altă viaţă brânci.
Că dincolo de fiece scrisoare
Urmează aşteptări ca nişte stânci.
Ci iată-mă-n amiaza vieţii mele!
Tu n-ar mai trebui să stai departe!
Doar gândurile ca nişte perdele
Le dă bătaia inimii de-o parte.
Într-un târziu, să nu ne fie frică
De ce se ruinează-n omenesc.
Vom regăsi un glas cât o mărgică
Uimindu-ne în taină: Mai iubesc?!...

REVERIE

Femeie şi poveste, cât a putut să scape
Din anii mei cu toamne de burniţi lungi zdrobite.
Am să te chem şi mâine, cu zâmbetul aproape
Ca lutul ce-l frământă trăpaşii sub copite.
Să simt dacă mai este înfiorarea ta
Năvalnică şi albastră ca verile pe plajă.
Ademenindu-ţi poate trecutul într-o mreajă
Îţi vor vorbi în limba delfinilor cândva.
Cândva, când au să-ţi crească aripi de voie bună.
Mai stau lângă iubire la fel ca lângă mare
Ai să mă afli-n preajmă adusă de fântână:
O scoică netezită de timp şi de uitare.
Şi lumea iar suna-va din soare şi din stele
Pe urmele atâtor încercuiri deşarte
Şi mirosul de sare din lacrimile mele
Va trece ca o roată departe, mai departe...

CUPRINS